

Erő vagy Ego, a kör szólít, avagy ideje van a kiáradásnak

Beléptem a körbe. A levegő, az elemek kavalkádja, harmónia. Valaha lehet ilyen körön kívül is? Maga az érzés, aminek jönnie kell, talán ott lappang, de rejtett, nem megengedett, elmekorlátozott. Aki belép, megéli, de nem mindenki tudatos. Saját maga kreálta elme világban dobol, énekel, s nem követi a szent teret, nem érzi, csak szeretné, ha mások azt a teret, melyet elméje teremt, magukénak éreznék. Pedig nem lehet.

Szólítom a teret, az eget, a földet, szólítom ősanám, hívom Baut, és várom Ménrótot, reinkarnációját, mely madárként felrepíti majd ezt a népet, ahogy annyian megjósolták. S teszem amiért küldtek, előkészítem a terepet, hagyom hogy átjöjjön, áramoljon az az erő, aminek kapcsolódnia kell, feltételek nélkül, szabadon, úgy ahogy csak én tudom, és ahogy csak te tudod, ketten, és sokan is tudjuk. Ha hagyjuk. Az erő utat tör magának, tökéletesen a maga valódi idejében: Megjelenik, átjár, összeolvast.

Aztán jön az elme csendje, s akkor megtörténik. Ha figyelmesen hívod, még a Szent Korona is válaszol, berezeg szentsége a térbe.

A kollektív tudat sóhaja jajdul:

szeretnék hatni, látni, érezni, lenni, lebegni, hagyni, hogy alakuljanak a dolgok, ahogy kell. Mert ez így nem jó. Méreg hajt, méreg úz, s nem akarom hagyni, hogy eláraszson, mert széttép, elnyom. Üvölteni tudnék, szidalmakat zengeni, elmerülni a haragban, mert ártani akar az akarat, s szétzúzni akarja elmeteremtényem. Egyedül alkossak nagyot? Aztán meghalhatok. Ha József Attila teremtette Mámor vagyok.

De ez még mindig nem a valóság

Az önvalóm alkot:

a nehezebb utat választottam. Hívom az erőt, hívom, aki hallja, hívom, aki hív, hallom aki hallja, akarom, hogy akarjon valódi valóm. Megengedem, elengedem, hagyom. Vagyok aki van, ez van, minden más mese és ármány, valótlan kitalálmány. Erő te ősi, aki a fény, lételem létidő, semmiség, maga a szeretet az ősi, a valódi tér.

Hagyom. Hasson. Ahogy van, alkosson erőt, szépet, tisztán, fényest,

vagy amit akar, amit csak lehet, amit a képzelet enged, mert lehet elenged, s megtörténik a csoda, amiről azt sem tudjuk micsoda, holott mindennap megéljük, de valahogy mégsem értjük.

Az artista megtartja társát, pillanatát a jelen képmását. Tudja, hogy van, nincs más csak az erő, ami fenntart, a valóság, itt és most, a pillanat, minden másodperc örökkévalóság, és egyetlen időtlen fényesség. Figyel és tudatos, de nem csak ő, minden rezdülését egész csapat figyeli, vele rezdül, vele repül az is, aki tartja a kötelet, aki megtanította, aki összerakta a teret, amiben tornázik, a mindenható őrzi őket egymáson keresztül. És működik, meg tudják tartani egymást, mert erő van a mozdulatokban, van benne valami különös, de mégis természetesen ismerős és ősi, ahogy elhagyja az elme korlátait, repül, ugrik, feláll, kézen áll, hiába mozog, inog, esik szét, ő megtart, kibír, magasabbra lép, s ott is Jelen van, mert ő megéli azt, hogy a vagyokban VAN. Mert vagyok aki VAN...

Tudatos jelenlét. Ha belépek a körbe, ezt érzem. Hívom Isten anyát, hívom a víz, a tűz, a levegő és föld szellemét. Föld anyát. Nagyboldogasszonyt, és hívom a Fényangyalokat. S Szent Korona Őfelsége is a hívásomra vár, s jólesőn felém tornyosul. Vagyok, a vanban, a térben, a megfogalmazott, kimondott, behívott szeretet fényben. Emlékezz! Fényanya, Föld szellem körülölel, megengedi, behívja, s átlényegíti. Nem számít, hogy ki vagy. Ha kapcsolódsz. Nem számít, hogy méltó vagy-e rá, hogy egy körben álljunk kizárólag fehér ruhában vagy színesben, ha a szándékod tiszta. S ha már idejöttél, miért gondolnám, hogy nem kellenél ide?

Csak engedd, ne akard irányítani, csak hagyd. A lelked szabad. Ha nyitott vagy, megtörténik, az erő dolgozik, hagyja, hogy megnyilvánuljon, teret nyerjen a szent valóság. Az elme elhallgat, kikapcsol, s a kapcsolódásban végre meglátod ÖNMAGAD.

Ahol csak a tiszta tér marad, minden más valótlan, nincs már ármány teremtette sötétség, egység van, kapcsolódás, szeretet, és égi fény. A szeretet ereje megtart, összeolvaszt, s végre megérted, hogy kapcsolódás nélkül, mindez semmit sem ér. Lehetsz nagyobb vagy kisebb, hangosabb vagy halkabb, hitványabb vagy nemesebb, egyedül nem működik, csak ha átadod magad, megengeded, megéled, hogy együtt egységben jelenik meg az Erő. Mert akkor magától megtörténik a felébredés.

Vered a dobod de nem hat a hangja, nincs hatalma, erőtlen a tánca, hiába várja a lelked, hogy elengedd, nem kapcsolódsz, ez a terhed. Hagyd, hallgasd, hass!

Végtelen, térelem engedd meg, hallgasd meg. Érezd, ne végezd. Rezdülj, ne pendülj, ez most a közös teremtés ideje, nem a te egyéni táncod... Ha nem hagyod, s nem látod, ne átkozz, ne kiálts kigyót s békát, ne akard uralni a féktelen érárt, ennyit nem ér. Nem vagy itt igazán, s nem vagy a tested sem, létezésed hálaival add át a mindenségnek, s éld meg, hogy itt létednek semmi más oka nincs, minthogy szolgálj teremtődöt, s kapcsolódj, amikor annak ideje van.

Ne dobolj túl, ne énekelj, szerepelj túl senkit, tedd amikor érzed a hívást, hagyd hogy a többiekkel együtt, megélve az izzást, emelkedj, ragyogjon fel lelked lángja, s megéled a legtisztább, nemesebb igazi szeretet élményt, ami nemcsak a tied, ami rendet teremt, s akkor felismered, hogy világodban minden rendben van, de időnként erre emlékeztetni kell a többi Térben szereplőt is. Mondhatnám földi testbe bújt teremtőt is.

Hazafelé a Kárpátok útjain néhány éve, beléptem a körbe.

(<https://gyermekvallas.hu/latomas/>) Megtörtént, emlékeztettek. De vajon te beléptél-e már?

EMLÉKEZZ!!!

SallakK